

SEVGİNİN SUSKUN ÇIĞLIĞI

Düşler uyanır, gerçekler uyur; böyle başlar geceler!...

İçini ürperten bir kapı gıcirtısıyla akarsın karanlığa. Parmak uçlarını, soğuk beton üzerinde sürüye sürüye, sessizce çökersin geniş bir yer minderine. İçin sikkindir, düşüncen bıkkın! Gece, tüm sevimsizliğiyle çekmiştir örtüsünü gökyüzüne...

“Offf!...” çekişlerle titretirsin zihnine hücum eden her bir heceyi. Söyleyemediğin her kelime ezilip gider dişlerinin mengenesinde. Gözlerin hafif kızarıktır, saçların darmadağınık; tenindeki doygun boşalmışlık, garip bir haz yaymıştır dudak kenarlarına.

Tül perdeyle oynaşan ılık yel, buluşur bedenle de... Askılı gri atletinin örtemediği omuz başların, tatlı bir ürperti yayar incecik tenine. Sanki az evvelinde terli bedeninde gezinen sıcak dudakların keyfini, yeni baştan yaşatmak ister sana. Kendi bedenin dışında, başka bir bedenle buluşmanın bunca keyifli olabileceğini, gururunun, onurunun böylesine okşanabileceğini nedense keşfedememiştin o gizemli dokunuşa dek!

Oysa sevgi yaşındasın, sevgiyi özleyip beklediğin çağdasın...

Genç bir delikanlısın, ela küçük gözlerin, bir yay gibi, daima eğik ve çatık duran kaşların, yenice terleyen bıyıkların, dişlerinin arasında hırsıyla kemirdiğin dudakların her güzel dilberle cilveleşebilecek ve hatta onları baştan çıkarabilecek dirilikte.

Ve o genç kız, o düşsel güzel, nasıl da sinsice süzülmişti gecene...

Ay ışığının berraklığı vardı duvarda, ince söğüt yapraklarının salınışıyla yan yana... Gözlerini yumup açmıştın, yarı çıplaktın, öylesine soyunmuştun, yalnızdın odanın nesnel kalabalığında ve suskundun; ne konuşabileceğin, ne dinleyebilecek, ne sarılabileceğin ne de seni sarabilecek kimsecikler yoktu ki yanında.

Gecenin bilmem kaçtıydı... Kimi yıldızlar söndürüyor, kimileri yenice yakıyordu gökyüzünde asılı duran ışıklarını. Ölgün bir sarılık yığılmıştı, ahşap çerçevenin ufacık ekranına, camın saydamlığı süzüp bunu, yaymıştı gözbebeklerinin en hevesli noktasına... İrkilmiştin, peş peşe kırpmıştın kirpiklerini, irice bakmıştın ötelere... Belli ki bir gölgeydi; diri göğüsler, düz saçlar, biçimli kalçalar izlenince olmuştu seyrine...

Elli metre ötede, eski beton binanın ikinci katındaydı. Balkon kapısı aralıktı, ince bir müzik akıyordu, gecenin durgunluğuna dalga dalga vurup. Kırmızı bir loşluk içerisinde gri bir gölgeydi. Dans ediyor olmalıydı, kimi uzuvları biçimli bir salınışla kıvrılıyordu... Doyumsuz bir seyirdi ve yenice keşfetmiştin...

Bir kibrit çakış, karanlığı kızıl bir alevle yalayış, yüzünde gezinen aydınlık... Biliyordun, mahsus yapmıştın bunu. Sigaranın kuru filtresini derin bir iç çekişle somururken, dumanını da cama doğru savuruyordun. Ulaşır mıydı? Rüzgârla bir olup sarılır mıydı o sinsi dumanlar, kımıl kımıl o tene? Bunu istemiştin, düşünüyordun, görsün istiyordun, izlendiğini bilsin... Utangaç bir edayla sinsin en karanlık kuytuca. Yoo yoo!... Hayır hayır!... Sana gelsin en dayanılmaz tutkuyla. Belki o da yalnızdı ve sıcak bir bedenle özlemdeydi.

Kaçıncı sigaranın dumanıydı ulak yapıp uğurladığın! Gidişleri umut dolu, gelmeyişleri umut tüketici... Son sigarandı; filtrenin zifti genzini, kısalmışlığı elini yakmıştı.

“İşte bir bekleyişin sonu...” deyip, artık, tıka basa dolan küllüğün içine bastırmıştın o benekli silindiri. Başını dizlerinin ve dirseklerinin kısılcasına gömmüş, artık olmayan aydınlığın, artık oynamayan dilberin gidişine yanmıştın. Dudaklarını ısıırıyordun, derini kemiriyordun; hırçın bir dalgaydı kanın, yüreğinin sevgi kıyısını okşayıp aşındırıyordu.

Öyleyken, gizemli bir dokunuş titretti tüm bedenini. Sinsi öpüşler, inatçı okşayışlar gezindi teninde. Senin dışında, senden başka, sana tanışık olmayan bir sıcaklığın seni böylesine titretmesine şaştın. O muydu? Gelmiş miydi?... Açamadın ki gözlerini, bakamadın ki korkusuzca. Bu ürkek keşfe, bu doyumsuz tükenişe direnmeden teslim oldun. Dalga dalga saçlar, ince parmaklar, kadifemsi yanaklar, diri göğüsler aktı bedeninden. Kanın, bir körük gibi pompaladı dayanılmaz sıcaklığı ve tuzlu ıslaklığı vücudunun en gizlenmiş noktasına bile...

Zaman, geç bir tükenişte olsaydı keşke, yelkovan ve akrep sürdürmeseydi ritimli yürüyüşünü: “Tık tak, tik tak, tik tak...” Her “tik tak” bir eksilişin göstergesi... Zihnindeki son “tik tak” ve bedeninden ilk kaçış, ince bir tenin seni terk ediş, hayal meyal bir karartının kapıya akışı, gözlerini buruk bir yitirmişlikle açışın ve bedeninde kalan son güçle elini uzatıp:

“Gitme!...” diye yalvarışın.

Şimdi yüzükoyunsun, bir elin başının altında, diğeri ulaşamayacağın bir uzanışta...

”Gitme!...Gitme!...”

Çığlık çığlığasın, O ve kimseler duymuyor ki sesini. Sevginin suskun çığlığını savuruyorsun, yüreğinin sevgiye susamış en kuytu köşesinden.

Kapı, yeni bir gıcırtyla aralanıyor. Endişe yüklü bir gölge:

“Engin Abi!...” diyerek kapaklanıyor üstüne.

On yedisindeki genç kızın telaşı şaşırtıyor seni. Yıllardır alışkını olduğun halde bedenine, o yarı çıplak bedenine dokunuşu, hatta sarılışı tiksinti verecek kadar iğrenç geliyor sana. Gücün olsa, yardımına koşan genç kıızı hemen oracıkta engelleyecek:

“Hayır!... Gelme. Muhtaç değilim ilgine!...” diyecektin.

Oysa seni yaşatan bir güzelliği Esin, yıllardır yanından hiç eksilmeyen, yemeğinde, gülüşünde, güçsüzlüğünde, inatla içinde yeşeren bir direnişin öyküsüydü. Çoğunlukla sol kolundu, kimi zaman çimlerin üzerinde sürüklenen sol ayağın... Mahalle parkının daracık yollarında gezinen tekerlekli sandalyenin dümeni de oydu, merdiven basamaklarını adımlarken beden yükünle ezilen güçsüz kol değneğın de... Buna rağmen kırgın ve kızgındın...

İki elini omuzlarında kenetlemişken, titrek sesiyle de söyleniyordu:

“ Bak yine yatağından düşmüşsün, üstelik başın da yarılmış!...”

Sana diyordu. Belliydi... Parmaklarını şakağında gezdiriyordu. Pıhtılaşmaya yüz tutmuş kanı temizliyordu sonsuz bir sevecenlikle.

Ardı sıra karanlıkta birbirini seyreden kapılardan, ince bir ışık sızana dönüp:

“Esen!...” diye haykırıyordu.

Başka bir karartı kapaklanıyordu üzerine.

“Engin, bir şeyin yok ya?...”

O da sana söylüyordu... Diğerkardeşindi, başka bir emekin. Yo, konuşmayacaktın onunla da. O düşsel güzelliği yok eden bu iki genç insanı nedense suskunlukla izliyordun. Dudak kenarlarına süzölen ılık kana, içine ürperti yayan ayaza aldırmadan, hatta kapının hemen kenarında için için sana gülen tekerlekli sandalyeni bile umursamadan yine isteyecek ve bekleyecektin.

Aynı alaycı sırtıyla tekerlekli sandalyene çevirmişken bakışlarını onun ilk kez odana getirildiği günü anımsayacaktın. Yanlış vurulan bir iğnenin ardından vücudunun sol yanının artık senin bir paran olmadığını öğrendiğinde, Esin, türlü türlü şirinliklerle sokmuştu onu odanın karmaşasına, gözlerini senden kaçırırken bir yandan da titrek sesiyle:

“Binmek ister misin Engin abi?” diye sormuştu.

Sessizliğini bir onay kabul edip ailece yüklemişlerdi seni sandalyenin soğuk yüzüne. Isınamamıştın, sevememiştin, küçücük bedenın sandalyenin üzerinde daha bir ufak gözükmüştü gözüne. Sanki dev bir buğday tanesini yuvasına taşımak için çabalayan karınca gibi görmüştün kendini. Sağ elini yana açıp tedirginlikle kavradığın siyah sert silindiri çevirmeye çalışmış; ama becerememiştin, bedenini öne doğru kakmıştın; ama lanet olası tekerler yine asiydi ve yine dönmemişti.

Bakışlarını umutsuzca Esen’e çevirip:

“Ama bu gitmiyor ki!” diye şikâyet etmiştin.

Şikâyetine cevap Esin’den gelmişti.

“Üzölme sen Engin abi, her yerlere götürürüm ben seni; bahçeye, parka, okula, lokantaya...”

Usanmıştı saymaktan, sessizliğine gömülmüştü yeniden.

Bu anımsayıştan sıyrılırken, Esin’le göz göze gelecektin. Onun sözüne olan sadakatine şaşacaktın. On yıldır üzerinden ememeyen kardeşlerine minnetle bakarken, onlar da

bin bir güçlkle kaldırıp seni, hissiz cesedini yayacaklardı beyaz çarşafın buruşukluğuna.

Esin, avuç avuç kolonyayla ovuşturacaktı bileklerini, boynunu...Esen, yudum yudum suyu akıtacaktı kurumuş boğazına. Bekleyeceklerdi bir süre. Sonra sana uzaktan uzağa gülen, düşkünlüğüne hep alay eden tekerlekli sandalyeyi iyice yanaştıracaklardı yatağına. Kızgın ve kırgın, ayaklarının görevini yapan iki büyük çembere, çocukluğundan beri üzerinde parmak izlerini taşıyan o siyah lastiklere vazgeçemeyeceğin bir dost güvenilirliğiyle bakacaktın...

Yanağına bir buse konduracaktı Esin, saçlarını okşayacaktı Esen. Bedenini gizleyeceklerdi ince battaniyeye. Güleç bir edayla, iyi uykular dileyip salacaklardı seni yine bir yalnızlığa.

Gözlerin, küllüğün hemen kıyısında yarım bırakılmış bir izmarite takılıp kalacaktı. Filtrenin üzerindeki kırmızı, çatlak halka, evet o halka, gözlerine bir ışıltı, dudak kenarlarına bir tebessüm, yüreğine bir sıcaklık yayacaktı. Körpecik zihninde: "Buradaydı, biliyorum!..." diye iç çekip gözlerini yumacaktın güneşin ilk uzanışına...

Ve düşler uyuyacaktı az sonra, gerçekler uyanacaktı...Öyle son bulacaktı gece!..